ਤਿੱਬਤ

ਦੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ

ਦੀ ਆਤਮਕਥਾ

ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੋਬਲ ਪੁਰਸਕਾਰ

ਜੇਤੂ

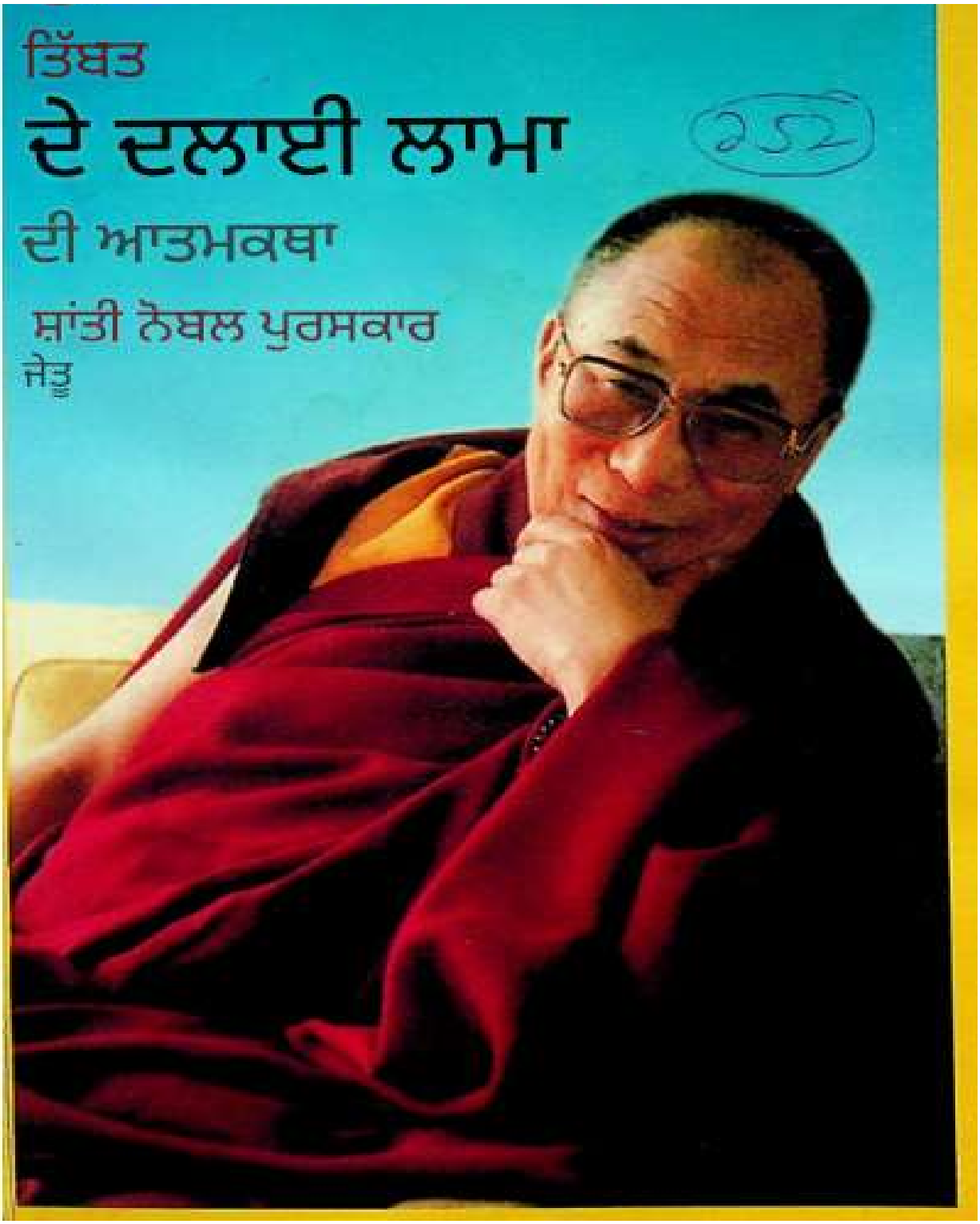

ਜਦੋਂ 1989 ਵਿੱਚ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਨੋਬਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਧਿਆਨ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਤਿੱਬਤ ਅਤੇ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਦੀ ਤ੍ਰਾਸਦੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਤਮਕਥਾ ਵਿੱਚ, ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ 1950 ਵਿੱਚ ਤਿੱਬਤ 'ਤੇ ਚੀਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਤਮਕਥਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ 1938 ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਜੋਂ ਖੋਜੇ ਗਏ ਸਨ; ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਪਾਲਣ-ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਿਰਫ਼ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਦੇਸ਼ ਜਿਸਦਾ ਆਕਾਰ ਪੂਰੇ ਪੱਛਮੀ ਯੂਰਪ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ। ਅਗਲੇ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਚੀਨੀ ਸ਼ਾਸਕ ਚੇਅਰਮੈਨ ਮਾਓ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪੰਡਿਤ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਖੁਦਮੁਖਤਿਆਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਣਥੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1959 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚੀਨੀ ਫੌਜ ਦੇ ਖ਼ਤਰੇ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਬਚਾਉਣ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਲਈ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ, ਉਹ ਹਿਮਾਲਿਆਈ ਰਾਜ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ, ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

----ਪਿਛਲੇ ਕਵਰ 'ਤੇ

ਅਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਆਤਮਕਥਾ

ਹਿੰਦੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਸੰਪਾਦਕ: ਵਿਜੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ
ਪਾਲਜੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ

ISBN:

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ, ਦੁਬਾਰਾ ਵਰਤਿਆ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨਾਲ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਮਕੈਨੀਕਲ, ਫੋਟੋਕਾਪੀ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਸਟੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਕਾਪੀਰਾਈਟ : ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਗਿਆਤਸੋ, 14ਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ (1990) ਕਾਪੀਰਾਈਟ ਅਤੇ ਕਾਪੀਰਾਈਟ (ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ) ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਗਿਆਤਸੋ, 14ਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ (1990)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ

: ਪਲਜੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਡੀ-27 (ਬੀਐਸਐਮਟੀ) ਜੰਗਪੁਰਾ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-110014. ਭਾਰਤ। ਫੋਨ: (011) 431 2416, ਫੈਕਸ: 431 0866

: ਪਲਜੋਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਡੀ-27 (ਬੇਸਮੈਂਟ) ਜੰਗਪੁਰਾ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-110014 ਫੋਨ: (011) 431 2416 ਫੈਕਸ: 431 0866

ਸੰਪਾਦਕ, ਹਿੰਦੀ ਐਡੀਸ਼ਨ: ਵਿਜੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ

ਹਿੰਦੀ ਸੰਸਕਰਣ ਸੰਪਾਦਕ

: ਜਿੱਤ ਇਨਕਲਾਬ

ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਤੇ ਟਾਈਪਸੈਟਿੰਗ

ਵੀ.ਕੇ. ਮੀਡੀਆ ਗਰੁੱਪ, ਬੀ.ਸੀ.-48, ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਾਲੀਮਾਰ ਬਾਗ, ਉੱਤਰੀ ਦਿੱਲੀ-110052। ਭਾਰਤ ਫੋਨ: 721 6961। ਫੈਕਸ: 713 6442

ਸਜਾਵਟ ਅਤੇ ਟਾਈਪਸੈਟਿੰਗ

: ਵੀ.ਕੇ. ਮੀਡੀਆ ਗਰੁੱਪ, ਬੀ.ਸੀ. 48, ਪੱਛਮੀ ਸ਼ਾਲੀਮਾਰ ਬਾਗ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ 110052 ਫੋਨ: 721 6961 ਫੈਕਸ: 713 6442

ਪ੍ਰਿੰਟਰ

: ਅਰਚਨਾ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-14, ਫੋਨ: 4311992, 4322834: ਅਰਚਨਾ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ-14, ਫੋਨ: 4311992, 4322834

ਅਧਿਆਇ ਕ੍ਰਮ

ਮੁਖਬੰਧ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਤੋਂ

1. ਚਿੱਟੇ ਕਮਲ ਵਾਲਾ ਅਵਤਾਰੀ ਬੱਚਾ 1-14

2. ਤਖਤ 15-49

3. ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਅਟੈਕ 50-56

4. ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਪਨਾਹ 57-75

5. ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਚੀਨ ਵਿੱਚ 76-93

6. ਨਹਿਰੂ ਜੀ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ 94-112

7. ਅਲਵਿਦਾ ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ 113-130

8. ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ 131-144

9. ਇੱਕ ਲੱਖ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ 145-156

10. ਚੀਨੀ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਰੜਕ 157-171

11. ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਪੱਛਮ 172-184

12. ਜਾਦੂ ਜਾਂ ਰਹੱਸ? 185-195

13. ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ 196-210

14. ਸ਼ਾਂਤੀ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ 211-223

15. ਜਨਤਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਦਿਲ 224-238

ਮੁਖਬੰਧ

ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਬੁੱਧ ਹਾਂ, ਅਵਲੋਕਿਤੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡੀ ਅਵਤਾਰ, ਦਇਆ ਦਾ ਬੋਧੀਸਤਵ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਰਾਜਾ ਹਾਂ। 1950 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਚੀਨ ਦੇ ਲੋਕ ਗਣਰਾਜ ਦੀ ਗਵਰਨਿੰਗ ਕੌਂਸਲ ਦਾ ਉਪ-ਚੇਅਰਮੈਨ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ-ਇਨਕਲਾਬੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਰਜੀਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਹਨ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ 'ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ' ਇੱਕ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਮ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ ਜੋ ਤਿੱਬਤੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਇੱਕ ਬੋਧੀ ਭਿਕਸ਼ੂ ਬਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਆਮ ਭਿਕਸ਼ੂ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧ ਧਰਮ 'ਤੇ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ, ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਉਤਸੁਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵੱਧ ਰਹੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਆਤਮਕਥਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਆਸਾਨ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਜੋ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਤਿੱਬਤੀ ਤੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਖੋਜ ਲਈ ਉਹ ਸਹੂਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਜਾਂ ਮਾੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਤਿੱਬਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੰਪਾਦਕ ਸ਼੍ਰੀ ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰ ਨੌਰਮਨ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।

ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ

ਮਈ 1990

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਤੋਂ

ਸਾਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਆਤਮਕਥਾ 'ਫ੍ਰੀਡਮ ਇਨ ਐਕਸਾਈਲ' ਦਾ ਹਿੰਦੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਪਸੰਦ ਦੇਸ਼ ਤਿੱਬਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਗੁਆਂਢੀ ਚੀਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਚੁਣਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਭਾਰਤ-ਤਿੱਬਤ ਸਬੰਧ ਪਿਆਰੇ ਭਰਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਿੱਬਤੀ ਵਿਦਵਾਨਾਂ, ਆਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀਆਂ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਧਰਤੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਤਪੱਸਵੀਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਲਈ, ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਕੈਲਾਸ਼ ਅਤੇ ਮੈਂਗ੍ਰੋਵ ਵਰਗੇ ਸੈਂਕੜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਲੋਕਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਏ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਲੱਖ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਿਆਰ, ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਨੇ 1959 ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਭਾਰਤੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਨਾਲ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕਾਰਜ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਰਧਾ ਅਤੇ ਦੋਸਤੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਤਿੱਬਤੀ ਸਮਾਜ ਨੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਖੁਦ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਬੂਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੋਬਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਤਿੱਬਤੀ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਮਿਲੇ। ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਇਹ ਹਿੰਦੀ ਸੰਸਕਰਣ ਇਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਯਤਨ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸਵੈ-ਜੀਵਨੀ ਦਾ ਮੂਲ ਸੰਸਕਰਣ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਦੇ ਹਿੰਦੀ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਕੁਝ ਅਟੱਲ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਸਾਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ। ਇੱਕ

ਵਿਦਵਾਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਕੰਮ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ੈਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕਸਾਰ ਬਣਾਉਣਾ, ਅਨੁਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਸ਼ੈਲੀ ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਸੀ।

ਭਾਰਤੀ ਪੱਤਰਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਜੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀ, ਜੋ ਦੋ ਦਹਾਕਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਰਮ ਪਾਵਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਨੇ ਇਹ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਹਿਯੋਗ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕ ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮ ਪਾਵਨ ਦੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗੀ।

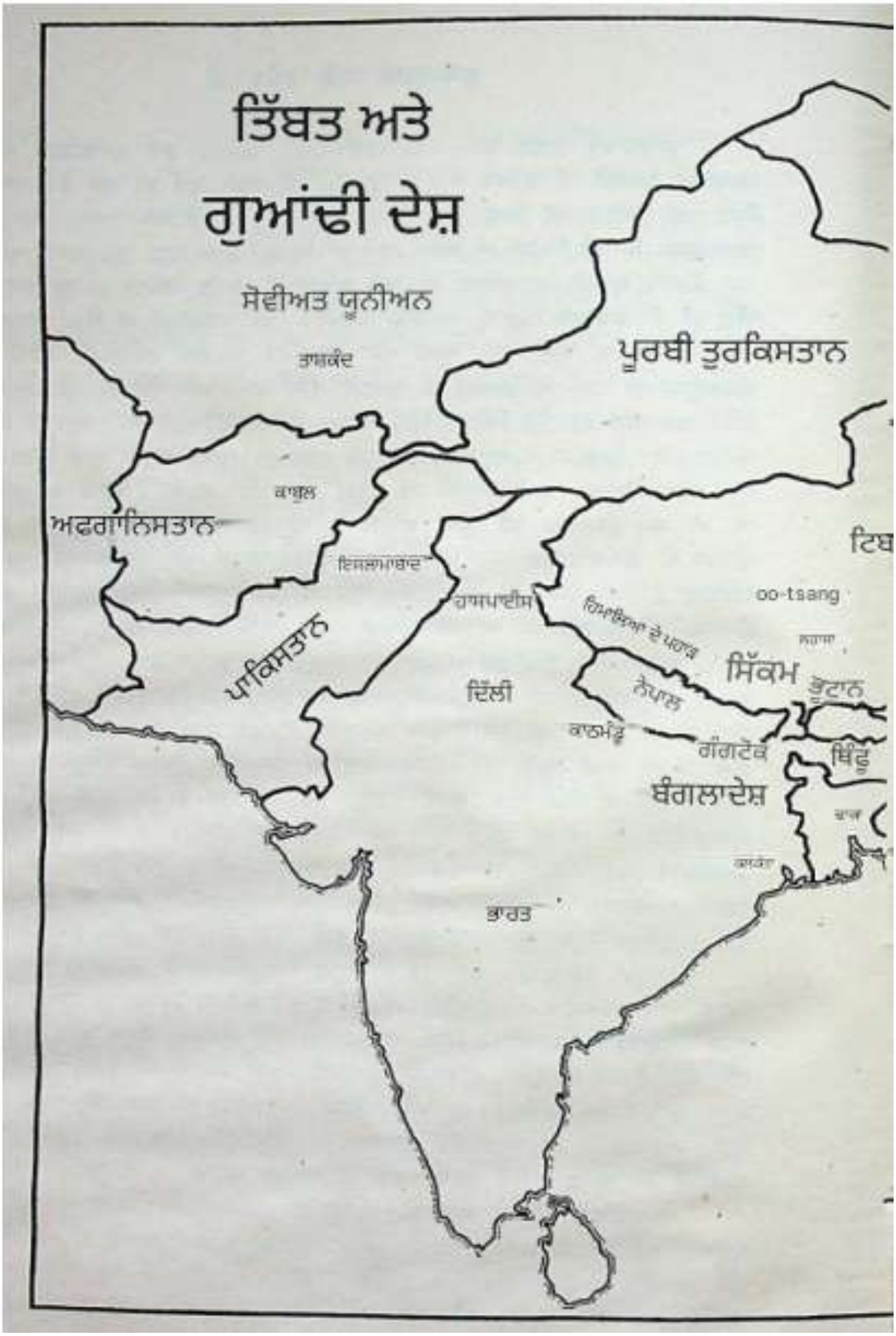
ਤਿੱਬਤ ਅਤੇ
ਗੁਆਂਢੀ ਦੇਸ਼
ਸੋਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ
ਤਾਸ਼ਕੰਦ
ਪੂਰਬੀ ਤੁਰਕਿਸਤਾਨ
ਕਾਬੁਲ
ਅਫ਼ਗਾਨਿਸਤਾਨ
ਇਸਲਾਮਾਬਾਦ
ਹਸਪਾਵੀਸ
ਪਾਕਿਸਤਾਨ
ਦਿੱਲੀ
ਸਿੱਕਮ
ਭੂਟਾਨ
ਨੇਪਾਲ
ਕਾਠਮੰਡੂ
ਗੰਗਟੋਕ
ਬੰਗਲਾਦੇਸ਼
ਭਾਰਤ

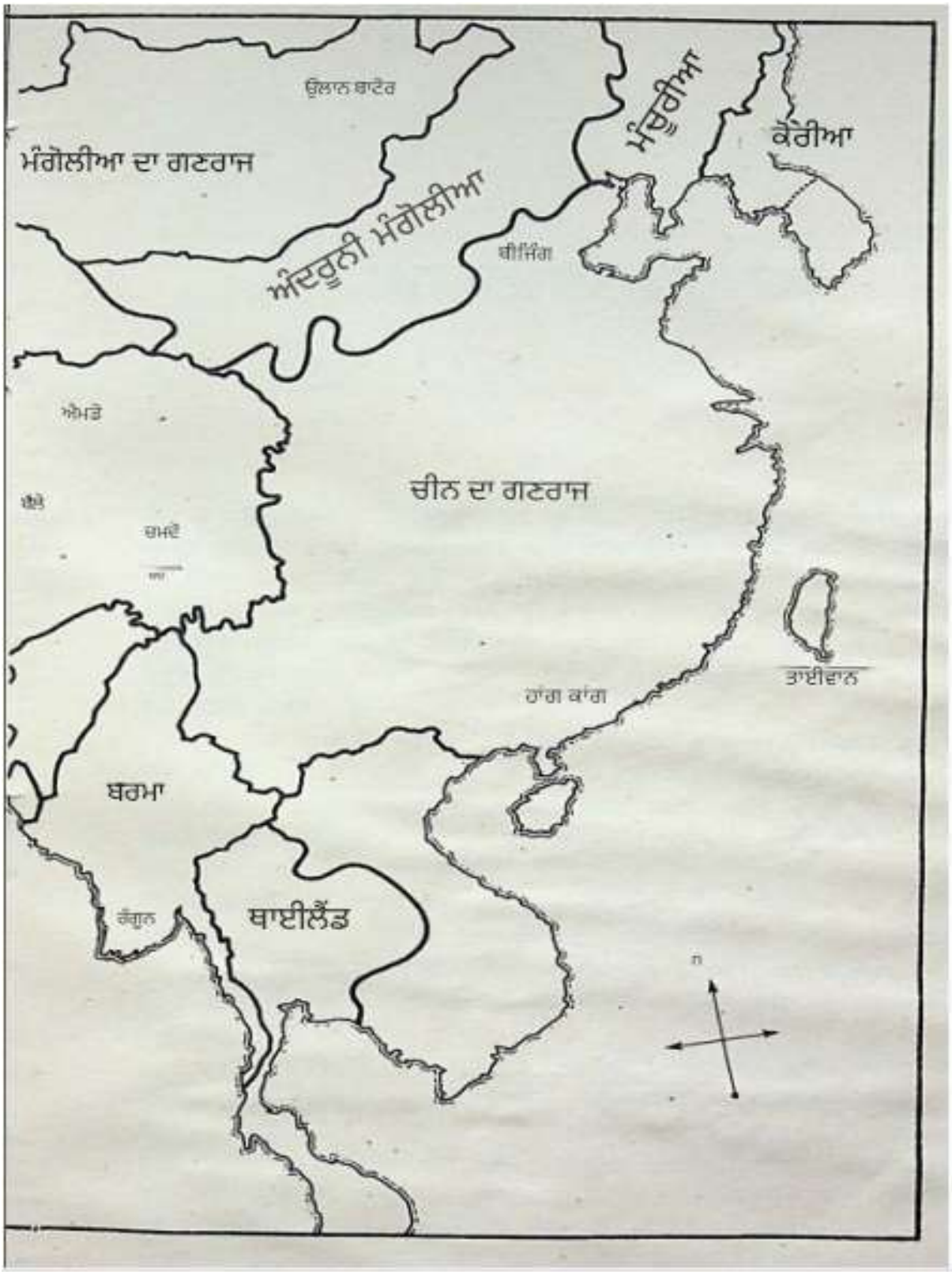
ਉਲਾਨ ਬਾਟੋਰ
ਮੰਗੋਲੀਆ ਦਾ ਗਣਰਾਜ
ਅੰਦਰੂਨੀ ਮੰਗੋਲੀਆ
ਮੰਚੂਰੀਆ
ਕੋਰੀਆ
ਬੀਜਿੰਗ
ਐਮਡੋ
ਚੀਨ ਦਾ ਗਣਰਾਜ
ਖਮਦੋ
ਤਾਈਵਾਨ
ਹਾਂਗ ਕਾਂਗ
ਬਰਮਾ
ਰੰਗੂਨ
ਥਾਈਲੈਂਡ

-1-

ਅਵਤਾਰ ਬੱਚਾ

ਮੈਂ 31 ਮਾਰਚ 1959 ਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਤੋਂ ਭੱਜ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। 1949-50 ਦੌਰਾਨ ਚੀਨ ਦੇ ਲੋਕ ਗਣਰਾਜ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਭੇਜੀ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੱਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਵਜੋਂ ਸਾਡੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਨ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਮੈਂ ਇਸ ਦੁਖਦਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਤਿੱਬਤ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਦੇਸ਼ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਦਿਨ ਸਨ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਯਕੀਨਨ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ। ਪਰ ਅੱਜ ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਟਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਦਰਦਨਾਕ ਦੁੱਖ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਤਿੱਬਤ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਰੀਕਾ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਮੇਰੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ **ਦਲਾਈ** ਇੱਕ ਮੰਗੋਲੀਆਈ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ -ਸਮੁੰਦਰ। **ਲਾਮਾ** ਇੱਕ ਤਿੱਬਤੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਭਾਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ ਹੈ -ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਮਾਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ' ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਲਾਈ ਸ਼ਬਦ ਤੀਜੇ

ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਨਾਮ, ਸੋਨਮ ਗਿਆਤਸੋ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅੰਸ਼ਕ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਗਿਆਤਸੋ ਦਾ ਅਰਥ ਤਿੱਬਤੀ ਵਿੱਚ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ।

2 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੰਦਭਾਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਮਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੂਓ-ਫੂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਜੀਵਤ ਬੁੱਧ'। ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ। ਤਿੱਬਤੀ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿੱਬਤੀ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੁਲਕੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਰ ਜਨਮ।

ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਹੋਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਮੇਰੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਤਿੱਬਤੀ ਆਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੂਰਾ ਦਲ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਰਕਾਰੀ ਮੰਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਸਨ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਉਹ ਲੋਕ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਧਰਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰ ਸਨ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਲਗਭਗ ਹਜ਼ਾਰ ਕਮਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਮਹਿਲ, ਪੋਟਾਲਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।

--- ਜਲੂਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਾਗਪਾ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਜੋ 'ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਹੀਏ' ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੱਕ ਪਹੀਆ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਰਵਾਇਤੀ ਅਤੇ ਰੰਗੀਨ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਤਾਰ ਘੋੜਸਵਾਰ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਮੇਰੇ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ ਅਤੇ ਪੀਲੇ ਰੇਸ਼ਮ ਵਿੱਚ ਲਪੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਨਿੱਜੀ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਨਾਮਗਿਆਲ ਮੱਠ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਹਰੇਕ ਨੇ ਮੰਤਰਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਬੈਨਰ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਘੋੜਿਆਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਸੰਗੀਤਕਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਭਿਕਸ਼ੂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ

ਦੋ ਸਮੂਹ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਤਸੇਦੁੰਗ ਕ੍ਰਮ ਦੇ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਦਾ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤਬੇਲੇ ਤੋਂ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟ੍ਰੇਨਰ ਸਵਾਰ ਸਨ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਘੋੜਸਵਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆਈ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੀਲੀ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੁੱਲ ਵੀਹ ਆਦਮੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਰੇ ਪਾਲਕੀ ਧਾਰਕ ਹਰੇ ਚੋਲੇ ਅਤੇ ਲਾਲ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਹੋਰ ਸੀਨੀਅਰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਲ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਗੁੱਤ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਪਿੱਛੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਪਾਲਕੀ, ਜੋ ਕਿ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸੀ, ਮੱਠ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਅੱਠ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਜੋ ਲੰਬੇ ਪੀਲੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚੋਲੇ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਪਾਸੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਮੰਤਰੀ ਮੰਡਲ, ਕਸ਼ਗ ਦੇ ਚਾਰ ਮੈਂਬਰ ਸਨ।

ਅਵਤਾਰੀ ਬਾਲਕ 3

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਅੰਗ ਰੱਖਿਅਕ ਮੁਖੀ, ਕੁਸੁਮ ਡਿਪੋਨ, ਅਤੇ ਤਿੱਬਤੀ ਫੌਜ ਦੇ ਕਮਾਂਡਰ-ਇਨ-ਚੀਫ਼, ਮਾਕਚੀ ਸਨ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਫੌਜੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣੀਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਦੀ ਵਿੱਚ ਨੀਲੀਆਂ ਪੈਂਟਾਂ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਕਢਾਈ ਵਾਲੇ ਰਿਬਨਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਪੀਲਾ ਕੁੜਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟੈਸਲਡ ਟੋਪੀਆਂ ਪਹਿਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪੂਰੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਭਿਕਸ਼ੂ ਪੁਲਿਸ 'ਸਿੰਘਾਂ' ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਮੂਹ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਆਦਮੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਫਿੱਕੇ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਛੇ ਫੁੱਟ ਲੰਬੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਵਰਦੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੋਟੇ ਪੈਡ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਦਿੱਖ ਮਿਲੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਕੋਰੜੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਦੋ ਅਧਿਆਪਕ ਮੇਰੀ ਪਾਲਕੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜੂਨੀਅਰ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਆਪਕ ਮੇਰੇ ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੋਟੇ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਸ਼ਾਹੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਆਉਂਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਲਹਾਸਾ ਦੀ ਲਗਭਗ ਪੂਰੀ ਆਬਾਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੀਆਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਚੁੱਪ ਛਾ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੰਝੂਆਂ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾ ਕੇ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਉਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਖਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਮੁੰਡੇ ਵਜੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ 6 ਜੁਲਾਈ, 1935 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲਹਾਮੋ ਥੋਂਡੁਪ ਸੀ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸੀ 'ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀ'। ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਦੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ, ਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਦੀ, ਸਾਂਗਪੋ, ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ। ਇਹ ਨਦੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਨੂੰ ਤਕਤਸਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਗਰਜਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇਂਦੁਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਪਿੰਡ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਘਾਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਘਾਹ ਦੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਜਾਨਵਰ ਚਰਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਸਮ ਬਹੁਤ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਵੀਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਤਕਤਸਰ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਦੂਰ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਅਮਡੋ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਤਿੱਬਤ ਨੂੰ ਚਾਰ ਮੁੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਚਾਂਗਥਾਂਗ ਦਾ ਬਰਫ਼ੀਲਾ ਮਾਰੂਥਲ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਬ ਤੋਂ ਪੱਛਮ ਤੱਕ 500 ਤੋਂ 800 ਮੀਲ ਚੌੜਾ ਹੈ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਕੋਈ ਹਰਿਆਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਖ਼ਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਆਦੀ ਹਨ। ਚਾਂਗਥਾਂਗ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿੱਚ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਓਓ ਅਤੇ ਟਾਂਗਾਂਗ ਪ੍ਰਾਂਤ ਹਨ।

4 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਹਿਮਾਲਿਆ ਪਹਾੜ ਇਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦੱਖਣ ਅਤੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਤਸਾਂਗ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਖਾਮ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਤਿੱਬਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਜਾਊ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲਾ ਸੂਬਾ ਹੈ। ਖਾਮ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਮਡੋ ਹੈ। ਖਾਮ ਅਤੇ ਅਮਡੋ ਦੀਆਂ ਪੂਰਬੀ ਸਰਹੱਦਾਂ 'ਤੇ ਚੀਨ ਨਾਲ ਤਿੱਬਤ ਦੀ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸਰਹੱਦ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ, ਮਾ ਬੁਫੇਂਗ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਸਲਿਮ ਯੋਧਾ ਅਮਡੋ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੇਤਰੀ ਸਰਕਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜੋ ਚੀਨ ਗਣਰਾਜ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਛੋਟੇ ਕਿਸਾਨ ਸਨ। ਉਹ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਾਲਕ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੁਲੀਨ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਟੁਕੜਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਇਸ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਫਸਲਾਂ ਜੌਂ ਅਤੇ ਬਕਵੀਟ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਆਲੂ ਵੀ ਉਗਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੜੇਮਾਰੀ ਜਾਂ ਸੋਕੇ ਕਾਰਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਦੀ ਫਸਲ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਿਹਨਤ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਪਸ਼ੂ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਆਮਦਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਵਧੇਰੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਰੋਤ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਜ਼ੋਮੋ ਗਾਵਾਂ ਸਨ। ਜ਼ੋਮੋ ਇੱਕ ਯਾਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮਾਦਾ ਕਰਾਸ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਲਈ ਪਾਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਕੁੱਕੜੀਆਂ ਵੀ ਸਨ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਘੁੰਮਦੀਆਂ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 80 ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਵੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਘੋੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ੌਕੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਸਭ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਦੋ ਯਾਕ ਵੀ ਸਨ।

ਯਾਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਤੋਹਫ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਤਿੱਬਤ ਲਈ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਘੱਟ ਉਚਾਈ 'ਤੇ ਜਿਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਸਾਨਾਂ ਲਈ ਭਾਰ ਚੁੱਕਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਮਾਸ ਅਤੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਸਰੋਤ ਵਜੋਂ ਬਹੁਤ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ। (ਮਾਦਾ ਯਾਕ ਨੂੰ ਡਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਯਾਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੌਂ ਤਿੱਬਤੀ ਖੁਰਾਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਭੋਜਨ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੀ ਇਸਨੂੰ ਉਗਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਜੌਂ ਨੂੰ ਭੁੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰੀਕ ਆਟੇ ਵਿੱਚ ਪੀਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ 'ਤਸਾਂਪਾ' ਜਾਂ ਸੱਤੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੌਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤਸਾਂਪਾ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਜਲਾਵਤਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾਕ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਆਟੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਚਾਹ, ਦੁੱਧ, ਦਹੀਂ ਜਾਂ 'ਛੰਗ' (ਤਿੱਬਤੀ ਬੀਅਰ) ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਖਾਧਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੁੱਧ ਦੇ ਨਾਲ ਤਸਾਂਪਾ ਲੈਣਾ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਤਸਾਂਪਾ ਅਤੇ ਚਾਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੋਲ ਕਟੋਰੇ ਵਿੱਚ ਉਂਗਲਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਟੋਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਥ ਹਿਲਾ ਕੇ ਛੋਟੀਆਂ ਗੇਂਦਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਮੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੁਆਦੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਅਵਤਾਰੀ ਬਾਲਕ 5

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚੀਨੀ ਇਸਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਉੱਗਦਾ ਸੀ ਉਹ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਲੰਘਦੇ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਨਾਜ ਜਾਂ ਭੇਡਾਂ ਦਾ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਜਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕਰਨ ਲਈ ਨੇੜਲੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਲਿੰਗ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸਿਲਿੰਗ ਸਾਡੇ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨੇੜਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਅਮਡੋ ਸੂਬੇ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਘੋੜੇ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਪਾਰ ਦਾ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਵਟਾਂਦਰਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਕਸਰ ਵਾਧੂ ਉਪਜ ਨੂੰ ਚਾਹ, ਖੰਡ, ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ, ਕੁਝ ਗਹਿਣਿਆਂ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸੋਨੇ ਲਈ ਬਦਲਦੇ ਸਨ।

ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਲੋਹੇ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਖਰੀਦਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ, ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਘੋੜਾ ਲਿਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਚਮਕ ਦੇਖਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਉਹ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਮਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਵਜੋਂ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਕਿਸਮ ਦਾ ਘਰ ਸੀ। ਪੱਥਰ ਅਤੇ ਗਾਰੇ ਨਾਲ ਬਣਿਆ, ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸਮਤਲ ਛੱਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਗਾਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪਾਸੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਘਰ ਦੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਸਦੇ ਗਟਰ ਸਨ ਜੋ ਜੂਨੀਪਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦੇ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਵਰਗਾਕਾਰ ਘਰ ਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹਿੱਸਾ ਚੌਥੇ ਪਾਸੇ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਤਿੰਨ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਘਿਰਿਆ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਹੜਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਉੱਚਾ ਲੱਕੜ ਦਾ ਖੰਭਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਝੰਡਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਛਾਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ।

ਜਾਨਵਰ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਛੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਸੋਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਦੇ ਸੀ; ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਮਰਾ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸੀਂ ਹਰ ਸਵੇਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਬੈਠਦੇ ਸੀ; ਇੱਕ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰਾ; ਇੱਕ ਸਟੋਰ ਰੂਮ ਜਿੱਥੇ ਭੋਜਨ ਸਟੋਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਊਸ਼ਾਲਾ ਜਿੱਥੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਧ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਕਮਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸੌਂਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਵਿੱਚ ਸੌਂਦਾ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਤੋਂ ਗਰਮੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕੁਰਸੀਆਂ ਜਾਂ ਬਿਸਤਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਿਸਤਰਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉੱਚੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸਤਰੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਲੱਕੜ ਦੀਆਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਸੁੰਦਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਂਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਫਰਸ਼ ਵੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਤਖ਼ਤਿਆਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਰਮਿਆਨੇ ਕੱਦ ਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੁੱਛਾਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਬਹੁਤ ਨੇਕ ਦਿਲ ਆਦਮੀ ਸਨ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨਫ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

6 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਵਾਪਰੀ ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਕੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਡਰਦੇ

ਸਨ ਕਿ ਬਿਮਾਰੀ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਉਹ ਅਚਾਨਕ ਠੀਕ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੋਂ ਉਭਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਅੱਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਬਚ ਗਏ ਸਨ। ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਆਮ ਰਿਵਾਜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਸੋਲਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਬਚ ਗਏ। ਇਹ ਆਤਮਕਥਾ ਲਿਖਣ ਸਮੇਂ, ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟੇਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਸੇਰਿੰਗ ਡੋਲਮਾ ਹੁਣ ਜ਼ਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਦੋ ਵੱਡੇ ਭਰਾ, ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹਨ।

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਆਲੂ ਔਰਤ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗੀ ਔਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀ ਚੀਨੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਸੋਕਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਰੀਬ ਚੀਨੀ ਲੋਕ ਭੋਜਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰ ਗਏ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਇੱਕ ਚੀਨੀ ਜੋੜਾ ਸਾਡੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਭੋਜਨ ਮੰਗਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਚੀਨੀ ਜੋੜੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਇਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਰੇ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੰਡਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਸਾਰਾ ਭੋਜਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸੀ ਕਿ ਘਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਉਸਦੀ ਆਦਤ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਿਖਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮੋੜਦੀ ਸੀ।

ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਸੇਰਿੰਗ ਡੋਲਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ 18 ਸਾਲ ਵੱਡੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਉਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਲਈ ਦਾਈ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੋਂਦਾਂ ਦਬਾਈਆਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ

ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੇਰਿੰਗ ਡੋਲਮਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭੋਜਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਝਾੜੀ ਦੀ ਸੱਕ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਖੁਆਉਣ ਨਾਲ ਬੱਚਾ ਸਿਹਤਮੰਦ ਰਹੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੰਦਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਪਲ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਗੰਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਰਾ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਵੱਡੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਥੁਪਟੇਨ ਜਿਗਮੇ ਨੋਰਬੂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੇੜੇ ਦੇ ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਤਕਤਸਰ ਰਿਨਪੋਚੇ (ਰਿੰਪੋਚੇ ਸ਼ਬਦ ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਲਾਮਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਕੀਮਤੀ ਵਿਅਕਤੀ') ਦੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਡੇ ਘਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਘੋੜ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ, ਗਿਆਲੋ ਥੋਂਡੁਪ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ।

ਅਵਤਾਰੀ ਬਾਲਕ 7

ਉਹ ਅੱਠ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਨੇੜਲੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟੇਨ ਇਕੱਲਾ ਸੀ ਜੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵੀ ਲਾਮਾ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂ ਜਾਣਿਆ।

ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਆਮ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤੁਲਕੂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਠੀਕ ਹੋਣਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮੇਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯਾਦਾਂ ਬਹੁਤ ਆਮ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਯਾਦਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਗੱਲ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਮੂਹ ਦੇ ਪਾਸੇ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਊਠ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਗੋਲੀਆ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਲੋਕ ਊਠਾਂ

ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ, ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਜਾਨਵਰ ਸੀ ਜੋ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਡਰਾਉਣਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਟੱਟੀ ਵਿੱਚ ਕੀੜੇ ਆ ਗਏ ਸਨ, ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਬਿਮਾਰੀ ਸੀ ।

ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਸੰਦ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅੰਡੇ ਲੈਣ ਲਈ ਮੁਰਗੀਆਂ ਦੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਰੁਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮੁਰਗੀਆਂ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਦੇਖਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਕੱਢਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਬਚਪਨ ਦੇ ਖਾਸ ਸ਼ੌਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਗ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਲਟਕਾਉਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, 'ਮੈਂ ਲਹਾਸਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਲਹਾਸਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।' ਲਹਾਸਾ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਤ ਸੀ

8 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਜਿਸਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਾਤ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਅਗਲੀ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਭਵਿੱਖ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੱਸੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੋਜਨ ਦੇ ਕਟੋਰੇ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਨਵੇਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਡਰਦਾ ਸੀ।

ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਵਜੋਂ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਇੱਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ, ਸਿਧਾਰਥ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ ਸ਼ਾਕਿਆਮੁਨੀ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਜਨਮ 2500 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਧਰਮ ਜਾਂ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਚੌਥੀ ਸਦੀ ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਤਿੱਬਤ ਪਹੁੰਚੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਸਵਦੇਸ਼ੀ ਬੋਨ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਸਦੀਆਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧ

ਧਰਮ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਫੈਲ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਤਿੱਬਤੀ ਸੁਭਾਅ ਤੋਂ ਹਮਲਾਵਰ ਅਤੇ ਅੱਤਵਾਦੀ ਹਨ, ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਧਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸਾਮਰਾਜ ਸੀ ਜੋ ਪੂਰੇ ਮੱਧ ਏਸ਼ੀਆ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ, ਨੇਪਾਲ ਅਤੇ ਭੂਟਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। 1763 ਵਿੱਚ, ਤਿੱਬਤੀ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਚੀਨ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿੱਥੇ ਤਿੱਬਤ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀ। ਪਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਤਿੱਬਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਗਈ, ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ। ਇਹ ਚੀਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਬੰਧ 'ਪੁਜਾਰੀ-ਸਰਪ੍ਰਸਤ' ਸਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਏ। ਮਾਂਚੂ ਰਾਜੇ, ਜੋ ਕਿ ਬੋਧੀ ਸਨ, ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ 'ਬੋਧੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਰਾਜਾ' ਮੰਨਦੇ ਸਨ।

ਬੁੱਧ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਵਿਚਾਰ ਆਪਸੀ ਅੰਤਰ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਨਿਯਮ। ਸਰਲ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵ ਦਾ ਜੋ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਚੇਤਨਾ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਬੋਧੀ ਸਿਧਾਂਤ ਉਭਰਦੇ ਹਨ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਚੇਤਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ

ਅਵਤਾਰੀ ਬਾਲਕ 9

ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਪਲ ਤੱਕ ਅਨੁਭਵ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਰੀਰਕ ਮੌਤ ਦਾ ਪਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਦੀ ਚੇਤਨਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਨੁਭਵਾਂ, ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਛਾਪ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਕਰਮ ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਜਾਨਵਰ, ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀਵ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਈ ਹੈ, ਉਹ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੱਤੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਾਲਕ ਜਾਨਵਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਰਹਿਮ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਇੱਕ ਚੰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ।

ਬੋਧੀ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਜਨਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਨਮ, ਦੁੱਖ, ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਮਾੜੇ ਕਰਮ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸੰਸਾਰਿਕ ਮੋਹ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਜੀਵ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਵਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤਿੱਬਤੀ ਬੋਧੀ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਜੀਵ ਬੁੱਧਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹਰ ਕੋਈ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਵਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ।

ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਿਛਲੇ 13 ਦਲਾਈ ਲਾਮਿਆਂ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਜਨਮ 1351 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਨੂੰ ਅਵਲੋਕਿਤੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਲੋਕਿਤੇਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਚੇਨਰੇਜ਼ੀ ਨੂੰ ਦਇਆ ਦਾ ਬੋਧੀਸਤਵ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚਿੱਟਾ ਕਮਲ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ 'ਚੇਨਰੇਜ਼ੀ' ਦਾ ਇੱਕ ਰੂਪ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵੰਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ 74ਵਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਸ਼ਾਕਯਮੁਨੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੁੰਡੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸਭ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਬਹੁਤ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਜ ਜਦੋਂ ਮੈਂ 56 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਜ਼ਰਬਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੋਧੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਛਲੇ 13 ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ, ਚੇਨਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਖੋਜ ਟੀਮ ਸਾਡੇ ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਤਿੱਬਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟੀਮ ਇੱਥੇ ਆਈ

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੁਰਾਗ ਮਿਲੇ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਸੁਰਾਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ, ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਥੁਪਟੇਨ ਗਯਾਤਸੋ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ 1933 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਦੋਂ 57 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੁਗੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੀਟ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

10 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ ਸੀ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਉਸਦੇ ਰੀਜੈਂਟ, (ਰਾਜ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ)ਜੋ ਕਿ ਖੁਦ ਇੱਕ ਸੀਨੀਅਰ ਲਾਮਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੋਧ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਦੱਖਣੀ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਝੀਲ ਲਹਾਮੋ ਲਹਾਤਸੋ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤਿੰਨ ਤਿੱਬਤੀ ਅੱਖਰ ਵੇਖੇ: ਏ, ਕੇ, ਅਤੇ ਐਮ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਤਿੰਨ-ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਮੱਠ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਦੀ ਫਿਰੋਜ਼ੀ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਦੀ ਛੱਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੱਠ ਤੋਂ ਪਹਾੜੀ ਉੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਰਸਤਾ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗਟਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਘਰ ਵੇਖਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਏ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬੀ ਤਿੱਬਤ ਵਿੱਚ ਅਮਡੋ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਦਲ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਖੋਜ ਦਲ ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਤਾਂ ਇਸਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਰਸਤੇ 'ਤੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ 'ਏ' ਅੱਖਰ ਅਮਡੋ ਲਈ ਸੀ, ਤਾਂ 'ਕੇ' ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਲਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਿਲਾ ਉੱਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫਿਰੋਜ਼ੀ ਛੱਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਾੜੀ ਅਤੇ ਘਰ ਲੱਭਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਲੱਖਣ ਗਟਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ 'ਤੇ ਜੂਨੀਪਰ ਦੀ ਲੱਕੜ ਦਾ ਬਣਿਆ ਗਟਰ ਦੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਨਵਾਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫੇਰੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਾਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਖੋਜ ਦਲ ਦਾ ਆਗੂ ਕਿਤਸਾਂਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਸੀ, ਜੋ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇੱਕ ਨੌਕਰ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਖੇਡਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਈ।

ਬੱਚੇ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 'ਸੇਰਾ-ਲਾਮਾ, ਸੇਰਾ ਲਾਮਾ' ਕਹਿ ਕੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਤਸਾਂਗ ਰਿਨਪੋਚੇ ਦਾ ਮੱਠ ਸੇਰਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਚਲੇ ਗਏ ਪਰ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ

ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਫ਼ਦ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਨਕਲੀ ਸਨ। ਪਰ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਸਹੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੈ।' ਇਹ ਸਭ ਖੋਜ ਦਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਣਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਈ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਤਕਤਸਰ ਦੇ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਬੱਚਾ ਮੈਂ ਸੀ।

ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਯਾਦ ਹੈ

ਅਵਤਾਰ ਬੱਚਾ 11

ਜਿਸਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖੀਆਂ ਸਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਨਰੂਪ ਤੇਨਜ਼ਿਨ ਸੀ ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਸਿਖਾਇਆ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਖੋਜ ਦਲ ਨੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਤਕਤਸਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦਾ ਨਵਾਂ ਵਾਰਸ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਹਾਸਾ ਦੇ ਰੀਜੈਂਟ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਭੇਜੀ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਪੁਸ਼ਟੀ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹਫ਼ਤੇ ਲੱਗਣੇ ਸਨ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਸਥਾਨਕ ਗਵਰਨਰ ਮਾ ਬੁਫੇਂਗ ਨੇ ਮੁਸੀਬਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਸਵੇਰੇ ਕੁੰਬਮ ਮੱਠ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸਿੰਘਾਸਣ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ।

ਇਹ ਉਹ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ

ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾ ਪਾਇਆ। ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੱਠ ਦੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਦੋ ਗੱਲਾਂ ਸਨ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਪਹਿਲੀ, ਮੇਰਾ ਵੱਡਾ ਭਰਾ ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟੇਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਵੱਡਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਦੂਜੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਧਿਆਪਕ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦਿਆਲੂ ਬਜ਼ੁਰਗ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਜੋ ਅਕਸਰ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੋਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਆੜੂ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਉਦਾਸ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸੀ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਮੱਠ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਯਾਦ ਮੇਰੇ ਇੱਕ ਚਾਚੇ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਭਿਕਸ਼ੂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁੰਬਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਾਮ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਪੰਨੇ ਪਾੜ ਦਿੱਤੇ। ਉਦੋਂ ਵੀ ਧਾਰਮਿਕ ਕਿਤਾਬਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ-ਛਿਪੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਜ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਕਾਰਣ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਡ ਗਏ। ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਕਾਲੇ, ਚੇਚਕ ਨਾਲ ਭਰੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਡਰਾਉਣੀ ਮੁੱਛਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦੇਖਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਡਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਬਾਰਾ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਾਂਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਲਹਾਸਾ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ। ਦੂਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਮੈਂ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਸੀ।

12 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਪਰ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਹੋਰ 18 ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾ ਬੁਫੇਂਗ ਮੈਨੂੰ ਲਹਾਸਾ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਹੋਰ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ

ਉਸਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ 1939 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੈਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਓਹ ਦਿਨ ਆ ਹੀ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਚੌਥੇ ਜਨਮਦਿਨ ਤੋਂ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤਾ ਬਾਅਦ। ਮੈਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਸਮੂਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਲੋਬਸਾਂਗ, ਸਗੋਂ ਮੁਹਿੰਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਸਾਡੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਾਈਡ ਅਤੇ ਖੱਚਰ-ਚਾਲਕ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿੱਬਤ ਦੇ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਰਸਤਿਆਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੰਬੀ ਯਾਤਰਾ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਇਹ ਲੋਕ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਨਦੀ ਕਿੱਥੇ ਪਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੱਰੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਮਾਬੁਫੇਂਗ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਤਿੱਬਤੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ। ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪਹਾੜ ਸਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਘੇਰਦੇ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਕੀੜੀਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਵਾਂਗ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਾੜਾਂ 'ਤੇ ਤੁਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਪਿਘਲਦੀ ਬਰਫ਼ ਨਾਲ ਬਣੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਪਾਰ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਗਰਜਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਜੋ ਹਰਿਆਲੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਢਲਾਣ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਾੜ ਦੀ ਉਂਗਲ ਫੜ ਕੇ ਲਟਕ ਰਹੇ ਹੋਣ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਮੱਠ ਵੀ ਦੇਖੇ ਜੋ ਪਹਾੜ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਚੋਟੀ 'ਤੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਸਤਾ ਬੰਜਰ ਅਤੇ ਸਾਦਾ ਸੀ, ਧੂੜ ਭਰੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬਰਫੀਲੇ ਤੂਫਾਨ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਲਹਾਸਾ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਚੱਲੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਤਰਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਡਰੋਂਗ (ਜੰਗਲੀ ਯਾਕ) ਦੇ ਵੱਡੇ ਝੁੰਡ ਜੋ ਮੈਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਲੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਕਿਆਂਗ (ਜੰਗਲੀ ਗਧੇ) ਦੇ ਛੋਟੇ ਝੁੰਡ, ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਗੋਆ ਅਤੇ ਨਵਾ ਹਿਰਨਾਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਜੋ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਛਾਲ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੂਤ ਹੋਣ ਦਾ ਭਰਮ ਦਿੱਤਾ। ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸੀਟੀਆਂ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ਝੁੰਡ ਵੀ ਦੇਖੇ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲਚਸਪ ਲੱਗੇ।

ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਸਤੇ ਲਈ, ਮੈਂ ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟਨੇ ਨਾਲ ਪਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ

ਅਵਤਾਰੀ ਬਾਲਕ 13

ਜਿਸਨੂੰ ਦੋ ਖੱਚਰਾਂ ਨੇ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 'ਟ੍ਰੇਲਜਾਮ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ, ਅਸੀਂ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਬਿਲਕੁਲ ਹੋਰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਨਾਲ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਗੱਡੀ ਪਲਟਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਲਕੀ ਵਾਲਾ ਖੱਚਰਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਦੇਖਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਸੀ: ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟਨੇ ਰੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਜਿੱਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਮਾਣ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਮਲਾਵਰ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜਾ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਮੁੱਕੇਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਹੰਝੂ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਮੇਰੇ ਨਹੀਂ। ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟੇਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕਾਫ਼ਲਾ ਲਹਾਸਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਤਝੜ ਦਾ ਮੌਸਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕਾਫ਼ਲੇ ਨੂੰ ਦਯੋਗਯੁਯਾਂਗ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਇਹ ਮੈਦਾਨ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲਹਾਸਾ ਤੋਂ ਦੋ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਤੰਬੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਵਰਗੀ ਬਣਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਣਾਈ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਚਿੱਟਾ ਛੋਲਦਾਰੀ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮਾਚਾ-ਚੇਨਮੋ ਜਾਂ 'ਵਿਸ਼ਾਲ ਮੋਰ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲੱਗਿਆ। ਇਸਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਲੱਕੜ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੀ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਲਈ ਉੱਥੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮਾਰੋਹ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਚੱਲਿਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਆਗੂ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਸਮਾਰੋਹ ਦੀ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਦੌਰਾਨ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਜੋਂ। ਮੈਂ ਦੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੀਨੀਅਰ ਭਿਕਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਚੰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਆਏ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਸੱਚਮੁੱਚ 13ਵੇਂ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਹਾਂ। ਸਮਾਰੋਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਲੋਬਸਾਂਗ ਸੈਮਟੇਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਲਹਾਸਾ ਦੇ ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਨੋਰਬੁਲਿੰਕਾ ਪੈਲੇਸ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ।

ਨੋਰਬੁਲਿੰਕਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਜਵਾਹਰਾਤ ਦਾ ਬਾਗ਼'। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਹਿਲ ਨੂੰ ਦਲਾਈ ਲਾਮਾ ਦੇ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਰੀਜੈਂਟ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਪੋਟਾਲਾ ਪੈਲੇਸ ਵਿੱਚ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਜ ਪਹਿਨਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

14 ਆਜ਼ਾਦ ਸ਼ਰਨਾਰਥੀ

ਪੋਟਾਲਾ ਪੈਲੇਸ ਤਿੱਬਤੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਚੰਗਾ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਰਬੁਲਿੰਕਾ ਦੋਵਾਂ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਆਕਰਸ਼ਕ ਸੀ। ਇਹ ਬਗੀਚਿਆਂ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਛੋਟੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ੀ ਹਵਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੋਟਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਪਹਾੜੀ 'ਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅੰਦਰੋਂ ਬਹੁਤ ਹਨੇਰਾ, ਠੰਡਾ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਸਾਲ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ੇਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨਾਲ ਖੇਡਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਮਿਲੀ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।

*****